

Wolmeri-linnas: 1) 25mal Räätri-kuu p., lina-laat, 6 p.
2) 25mal Heina-kuu pääval. 3) 21sel Mihkli-kuu p.
4) 25mal Talve-kuu, lina-laat.

Wolweti-m.: 16mal Talve-kuu, lina-laat.

Wõnnu-linnas: 1) 15mal Küünla-kuu pääval, lina-laat.
2) 11mal Jaani-kuu pääval. 3) 16mal Viina-kuu p.
4) 10mal Jõuln-kuu p., lina-laat.

Wööbsus, Räpina lühellonnos: 1) 9mal Rebe-kuu pääval,
Nigula-laat. 2) 10mal Jõusu-kuu pääval.

Wöru-linnas: 1) 9mal Räätri-kuu pääval, lina-laat.
2) 2sel Küünla-kuu p. 3) 22sel Küünla-kuu p., juur-
salsa laat, 8 pääwa. 4) 10mal Jüri-kuu p., weisse-laat.
5) 24mal Jaani-k. p. weisse-laat. 6) 10mal Leit-k. p.
9) 24mal Mihkli-k. p., Mihkli-laat. 8) 9mal Viina-k. p.
Lina-laat. 8) 10mal Talve-kuu pääval, weisse-laat.

Narva-linn peab lina, weisse ja hobuse-laata siinast sunni
10ma Küünla-kuu pääwani — ja 20mäst sunni 23mal
Mihkli-kuu pääwani.

Ra üks paljas jutufe.

G. Chr. Anderseni „Muiste-juttudest”.

Nidas olimad õunapuud õitsemas; nemad oli-
mad ruttanud oma õisi enne lehtesi välja ajama.
Oues olimad kõik parvi-pojad väljas ja läss ta;
see rõõmustas ennast pääwapaistest, mida otse
tui oma läpa pealt lassus. Ja maadati ilse wäl-
jode, siis seisis seal vili nii rohelises läidis, et
film ja süda ennast rõõmustas, ja weise lindude

lau lõostis igal hääles ja igal poolel, just nagu
oleks suur püha, ja seda wõis fa ütelda, seit täna
ol Pühapäär. Kiriku-sellad kõlasivad, rahwas
kõndis paremas riibes kiriku poole; kõigil paistis
lahke meel filmist, kõik olivad täis rõõmu. See
oli tõeste üks nii joe ja fena pääw, et ütelda
wõis: „Armas Jumal on jo illa nii lõppmata
hesde meie, inimeste, waesta!”

Aga kirikus seisis õpetaja fantsle veal ja lõne-
les kõva ja valju sõnaga. Tema ütles, et ini-
mised nii saugele lahutatud olla Jumalaast, et Ju-
mal neid muhtlema saada, ja et kuriad pärast
surma põrgu minna, kus nemad polema pidada
igawest. Ja tema ütles, et nende uus iialgi ei
surra ja nende tulsi iialgi ei fustada; iialgi ei
leida nemad rahu. Role oli seda juba pealt
kuulda, aga õpetaja ütles seda nii kindlast, kuju-
tas põrgut kuusjatele kui üht koledat loobast, kuhu
kõige maailma roojus tollu woolata. Seal ei
olnud ühtigi jahutust igaweses wääwle-tules, seal
ei olnud põhja. Sügawamale ja sügawamale
wajusivad hussamälestetud hinged, igawese, häälata
tühjuse sisse. Hirmus oli seda kuulda. Aga õpe-
taja lõneses sellest kõigest omast südamest, ja kõik
kuusjad kirikus olimad lohkusid. — Aga õues
laulrivad weiske linnud nii rõõmfast, ja pääte
paistis nii soojast. Oues oli nagu kuulutaks iga